

Camille G

Deňíček

Camille G

aneb
SRANDA PŘÍBĚHY
Z DĚTSTVÍ I DOSPĚLOSTI

Deníček Camille G

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Camille G

Deníček Camille G – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Deníček Camille G

aneb Sranda příběhy z dětství i dospělosti

Okamžitá pomoc při nedostatku smíchu

Deníček Camille G

aneb Sranda příběhy z dětství i dospělosti

Camille G

Ilustrovala Iveta Matušková

 P R E S S

Text © Camille G, 2021

Illustrations © Iveta Matušková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3750-5

ISBN e-knihy 978-80-264-3761-1 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-3762-8 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-3760-4 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Obsah

Něco jako předmluva a trocha děkovačky	7
Jak jsem „venčila“ Rasputina	11
Jak jsem si ukradla poníka	15
Jak jsem obsedala koně	21
Měření inteligence	27
Jak si brácha natrhl pytel	31
Jak jsem si naškubla takové to pod jazékem	35
Jak si Zbyněček málem propálil kotel	41
Jak jsme si koupili tu kulatou věc na vysávání	45
Dvouhodinový masakr aneb Můj překotný porod	51
Adrenalinová rajtovačka na ponclovi Jarouškovi	57
Vražednej oves, tanga a pomagořenej kůň	65
Jak náš staford Ač chtěl dělat štěňátka s vlkodavkou sindy	71
Jak se ve mně potkaly domácí výrobky mé kamarádky Saši	77
Jak nám obří lampa v ložnici testla naše hercny	83

Jak jsem si nachcala do kozaček	87
Jak se nám ucpal pes	93
Jak jsem si podpálila prdel	101
Jak jsem lepila boty	105
Jak nám blafla naša kára den před štědrákem	111
Jak jsem se přilepila k lustru	117
A pak že je můj chlap ateista	121
Jak jsme pekly s Ivet údajně krocana	127
Mé první napsané příběhy	135
Jak jsem šila ségře svatební šaty	139
Jak jsem si při jízdě bez sedla vyrobila z frndy trhací kalendář	145
Jak jsem byla při bělení zoubků málem zprzněna	153
Jak mě má nevymáchaná držka přivedla do dost trapný situačky	159
Jak jsem sestřelila ségru ze stromu	163
Jak jsem byla zavalena a pochcána vlastní sestrou	169
Jak si naši pořídili uštípaný husénky a housera Kurvínka	173
Jak se mně chtělo kadit v koloně na D1	179

Něco jako předmluva a trocha děkovačky

Až budete číst příběhy z mého dětství a života, určitě vám při čtení bleskne hlavou, že pokud si nevyměšlím, tak že strážní andělé musí na sto péro existovat. A protože každý příběh má pravdivý základ (jasný, mám sklon k přeháněčce, ale někdy teda i ubírám), tak bych takhle chtěla svým strážným andělům poděkovat (číst si to nemusíte, myslím, že když už jste mě při těch eskapádách pozorovali, musel z toho náké z vás od smíchu odpadnout v letu) a chci se omluvit za tu hoknu, co se mnou celý život pořád máte, ale je to trochu i vaše chyba, měli jste se tam nahore nebo kde přimluvit, že nemám dostat jen celkem slušný kastlu a dívatelnou palicu, ale že je taky potřeba trocha rozumu nadělit. No, tak se vlastně nedivte, že se mnou máte takový hoňku, když mám v palici nasráno a používám ji pouze jako špunt na krku, aby mně do něj při dešti nechcala voda.

Dále bych chtěla poděkovat tomu, kdo vynalezl babybox, že tak učinil, až jsem byla velká, jinak věřím tomu, že by mě tam naši i v deseti letech poskládali, jak dobře vyžehlený ložní prádlo.

Za máti chci poděkovat tomu, kdo vynalezl Lexaurin a vůbec antidepresi a poděkovat jí, že byla slušně vychovaná, a i když mně děčákem vyhrožovala asi tak pětkrát do roka, nikdy mě tam neumístila, neboť by nesnesla tu představu, jak by nás lidi v ulici pomluvili, a to i přesto, že jednou do roka sepsali petici a sesbírali asi pět set podpisů, a to i včetně otisků paciček jejich zvířecích miláčků (které jsem jim buď kradla, nebo léčila, anebo se na nich snažila rajtovat), že mě má šópnout do polepšovny. Mnoho ze sousedů připsalo na petici ještě dotaz, jestli jsem opravdu holčička, že takovej sígr může být jen kluk. A tak mně máti raději celý dětství ponechávala dlouhé vlásky vyčesané do culíků a ozdobený mašlema velkema jak má palica, abych svým roztomilým zjevem a obrovskajma kukadlama, kterejma jsem uměla vyrobít efektní nevinnej kukuč, zabránila případnému lynčování. Fungovalo to, a proto je z pochopitelných důvodů nosím dodnes, jen už tedy bez mašlí.

Za fotra bych chtěla poděkovat vynálezům alkoholu (to teda i za sebe), neboť kdyby nebyl věčně nalitej, mnoho historek z dětství by nebylo.

Sourozencům omluva za to, že jsem na ně všechno sváděla a oni pak za mě dostali nakládačku (neuměli totiž tak perfektně jak já ten nevinnej kukuč).

A nakonec se musím omluvit všem zvířátkům, co jsme měli doma, když jsem si hrála na veterinářku a taky žokeje. Obzvlášť se omlouvám čuníkovi za předčasnou zabíjačku kvůli zlomený nožce. To mě teda vážně mrzí, ale ponaučila jsem se a od té doby už rajtuju jen na koních.

A na závěr vzkaz pro máti k její oblíbený větě, kterou mně zopakovala ještě těsně před porodem, než se nám narodil syn: „Já ti přeju, ať se ti narodí děcko jako jsi byla ty, abys poznala, co jsme si s tebou zkusili.“ Tak milá máti

a babičko, už je ti dófám pěkně dlouho jasný, že tohle přání se ti teda nesplnilo a narodil se nám úžasnej, děsně chytrej, nádhernej borec, kterej našťestí zdědil po mně pouze smysl pro humor. Jinak bych teď určitě psala za sebe děkovačku znova za chlast, antidepressiva atd.

A už jen k mému chlapovi Zbyněčkovi. Tak ten by měl vlastně jedinej poděkovat mně za ty prochechtaný mraky let, co se mnou je, protože jak je všem známo, smích prodlužuje život, takže už snad musí být nesmrtelnej. A tak dófám, že i vám čtenářům tímto legrando čtivem slušně prodloužím „životnost“.

Vaše bláznivá Camille G

Jak jsem „venčila“ Rasputina

Je to tak dva roky, co Katka potřebovala někoho na venčení, že odlétá na pár dní do Anglie. Já jako správná kamarádka, a taky proto, že Rasputina žeru a taky proto, že jsem s ním chtěla machrovat po Juliánově, jsem jí navrhla, že klidně jí ho budu venčit. Katka se tak na mě vyděšeně koukla, že jako fakt? A já: „No dovol, to snad zvládnou, ne?“

V té době jsem byla skoro denně v posilce, týdně jsem naběhala i 100 kilometrů, plus jízda na koni, venčení našeho psa, tak jakej problém. A tak jsem dostala instrukce, že lépe mu dát obojek a kdyby utekl, tak i elektrický, taky náhubek a nebrat ho na flexi vodítko, ale normální atd. Vše jsem odkývala a v duchu jsem si říkala, dělá ze mě debila, mám přece staforda, tak mám zkušenosti.

Den první: Ráno jsem natěšená oblékla běžeckou soupravu, vyvenčila našeho psa (3 kilometry), seběhla jsem z kopce (1 kilometr) ke Katce a po bouřlivém přivítání jsem Rasputina začala chystat na venčení. Rada Katky „neber si na něj flexi vodítko“ mně přišla směšná, náš pes se na něm přece venčí pořád. Rada „vem si i elektriku“ – no to už vůbec ne, co kdybych

to omylem zmáčkla a stejně s tím neumím, čili zbytečné. Rada „dej mu náhubek“ – zbytečné, bude přece na vodítku. Vyklusali jsme ze Židenic, směr Bílenda v Julcu, kdo zná, tak ví, že to je masakr kopec. Vyběhnout, oběhnout a domů. Celkem asi 6 kilometrů. Říkala jsem si, že s mou fyzickou a s takovým sportákem, to bude paráda. A byla. Raspa nabíral do kopce na rychlosti, mých 50 kilo vůbec nevnímal, a já začala tušit, že to flexi vodítko asi byla píčovina. V půli kopce už jsme nabrali takovou rychlost, že apka Endomondo v mobilu mi hlásila, že si mám přepnout z běhu na jízdu v autě. Začlo se mi kouřit mezi nohama, jak mně třením chytly legíny na stehnech. Raspa nechtěl zpomalit. Najednou jsme se ocitli na Vinohradech, aniž bych to měla v plánu. Naštěstí uviděl strom, a protože samozřejmě neměl koš, tak si skočil asi na 20 metrů vysokou větev, a protože tam visel asi dvě hodiny, měla jsem čas uhasit legíny a nabrat dech. Potom jsme odklusali domů. Protože jsem měla podávat Katce denně hlášení a protože bych jí ani náhodou nepřiznala, že mám trochu s Raspem problémek, zavolala jsem jí, že jsem nadšená a Raspa taky (v tom jsem tedy určitě nelhala, neboť kterému psovi se podaří, aby se vlastně venčil sám, že) a že nám to spolu perfektně funguje.

Den druhý: Nevzdávám se a jsem přesvědčená, že stačí správně rozložit kilometry a psa utavím. Znovu vyvenčím našeho psa, posilku v 5 ráno už jsem vynechala, Raspa dostává náhubek, aby si zas někde na stromě nehrál na suchou větev, a vyrazili jsme. Rychlost byla opět šílená, ale pořád jsem zvládala. Když jsme se vraceli parkem plným maminek, dětí a psů, Raspa nečekaně vyrazil kupředu a rupla karabina na vodítku (zřejmě únava materiálu). Raspa pobíhal uprostřed parku mezi těma lidma a psama, vůbec nereagoval na mé povely: „Ke mně! K noze!“ A já jsem si představovala, jak se tam na hromadách válí rozškubané vše živé v parku a já půjdu sedět. Tato představa způsobila, že už vím, proč se říká: „Dosrat se strachem“. Jediný štěstí

bylo, že na Raspu přišlo sraní taky, a tak jsem měla čas ho při této činnosti odlapit. Domů jsme došli již v kroku, já dosraná a pes spokojenej a vysranej. U Káti jsem si půjčila čisté kalhotky a pak jsem jí zavolala, že opět vše ok.

Den třetí: Neudržím ráno kafe a klepe se mně ruka s cigaretou. Vše mě bolí, ale nevzdávám se. Koupila jsem si nové legíny, obula boty s drapáky, kvůli lepšímu brždění. Nešla jsem do posilky, našeho psa musel jít vyvenčit můj chlap. Hledám na netu, jestli se neprodává sedlo na psy, že bych ho zrajtovala, když bude nejhůř. Rychlost do kopce opět šílená, v půli kopce se o mě začalo pokoušet íčko (infarkt), a tak jsem Raspovi strhla elektriku a parkrát jsem to do sebe naprala. Od toho okamžiku se má rychlost vyrovnala Raspovi, ale to jen proto, že jsem se z té elektriky dosrala, a tak jsem makala, aby si toho nikdo nevšiml. Po doběhnutí jsem opět volala Katce, že je vše v pořádku a dala jsem si se psem jeho granule, abych měla sílu vyjít kopec domů.

Den čtvrtý: Kritický. Vynechala jsem posilovnu, koně, venčení našeho psa, ranní sex, namazala jsem se celá Voltarenem a na netu hledám nějaký drogy, ať se můžu nakopat a Rasputina konečně utavit. Už mě napadaly takový zvěrstva, že kdybych mu dala sežrat nějaké přírodní laxativum, chtělo by se mu častěji kadt a já bych mohla častěji odpočívat a nabrat dech. To jsem samozřejmě neudělala, takže mě opět povlácel asi přes čtyři brněnské čtvrti. Škoda, že to bylo v takové rychlosti, že jsem neměla možnost se pokochat kostelem v Židenicích nebo krásnou architekturou skoro v centru. Takto mi ten pohled na ně spíše připomínal, že čumím z okýnka v pendolinu. Po tomhle venčení jsem si musela u Káti schrupnout, abych vůbec došla do auta.

Den pátý: Ještě nikdy jsem se na Katku tak netěšila. Večer už měla venčit ona. Poslední venčení a světě div se, Raspa se nahoře u školy zahodil do trávy s výrazem: „Tak na to se ti teda můžu vysrat, vyhrálas!“

Jak jsem si ukradla poníka

Tuto velkou koňskou lópež jsem spáchala v mých deseti letech. Jasně, že za to vůbec nemůžu, můžou za to naši, že mně nechtěli kópit koňa a já se musela uchýlit k tomuto podlému a zavrženíhodnému činu a jít si ho prostě polópežit. Taky za to může Popelka ze Třech ořechů a Vinnetou. Prostě já za to nemůžu. Jen jsem trochu povyrostla a uviděla jsem v telce Juráška a vůbec koně, byla to láska a zamilovačka do nich na celý život. Každý Vánoce a narozeniny jsem si nepřála nic jiného než koňa. Aby naši to přání brali vážně a nezapomněli, pro sicher jsem si koňmi pomalovala zdi v pokoji, a hlavně zeď v ložnici nad jejich betlů (obraz s jakýmsi trapným vlčím mákem po babičce jsem vyhodila). Takhle teda, on ten vlčí mák prvně tak trapnej nebyl, ale po mém nepovedeném zásahu přemalovat květ na vlka, aby obraz lépe vystihoval název „vlčí“, už trapnej byl, a proto jsem ho vyhodila na hnůj. Ale ani to je nepřesvědčilo ke koupi oře, zato já je přesvědčila, že běhám rychle jak kůň, když mě máti honila s vařečkou, že dostanu nakládačku za mé mistrovské dílo. Za ty koně jsem teda ani

moc nedostala, ale když musela přinést ten vyhozený obraz a uviděla vlčí mák s hlavou čokla, to už se držela za hercnu a buchly jí saze.

Já dokonce i styl běhu měla jako kůň, a protože jsem pořád cválala na pravou, ta se mi tak nasvalila, že mi máti musela kalhoty šít, jelikož do standardní velikosti, kde jsou obě nohavice stejně široké, jsem se nevlezla. Až učitelka v první třídě tuto záhadu mé nasvalené hnáty objasnila v tělocviku, kdy jsem všechny spolužáky tímto cvalem předběhla i přeskočila (byla jsem totiž parkurový kůň). Úča mi napsala do deníčku vzkaz pro máti, aby mně vysvětlila, že tento způsob běhu je v tělocviku nepřijatelný a že řehtání s odfrkováním a kopání do spolužáků taky není vhodné. Tak jsem se to teda odnaučila, ale touha rajtovat byla strašně silná.

Měli jsme sice velkou zahradu a spoustu domácího zvířectva, ale byli jsme chudí a koně jsme si prostě dovolit nemohli. Tak jsem se rozhodla, že zrajtuju vše živé, co jsme měli doma. Vybavila jsem se starým ručníkem, sedlo nebylo potřeba a šla jsem to prvně zkusit na našeho psa. Byla to celkem velká fena, nasedlat se teda nechala, ale pořád si při jízdě sedala. Sousedí měli statného vlčáka, tak jsem vzala „sedlo“, počkala jsem, až nebudou doma a nahopla jsem na něj. Po této jízdě jsem dala na dva týdny pokoj, neboť mně procvakal prdel, takže jsem ji měla zašitou, a kde nebyla, tak jsem měla zase jelita, jak jsem dostala vařečkou.

Jen se mně řít zahojila, nasedlala jsem si našeho berana Míšu. Musím říct, že to byla celkem dlouhá jízda, ujela jsem možná i 200 metrů, než mě zahodil a potom jsem zhruba stejnou délku letěla vzduchem, když mě nasranej jak bék nabral pěkně do řiti a přehodil přes ohradu.

Když jsem se z toho dopadu zvrávala, řekla jsem: „Tak tos Míšo teda pěkně posral!“ a šla jsem požalovat fotrovi, že mě hajzlík nabral a přehodil přes ohradu.

Fotřík říká: „Hmm, to se mi nějak nezdá, vždyť je hodnej.“ Podezírávě se na mě podíval a ptá se: „Že tě nenapadlo na něm jezdit?“ Já, odmala vychcánek a ulhánek, jsem udělala svůj nevinnej kukuč a kroutila jsem hlavou tak intenzívně, že ne, až jsem si skoro viděla záda. Míša se od té mé jezdecké příhody stal jaksi agresivní. Asi jak poznal, jak jednoduše se lze zbavit vetřelce, že poté, co ještě nabral máti, souseda a pak to zkusil i na fotra, tak byl sežrán. Nutno dodat, že u fotra teda tvrdě narazil (ten měl v té době fyzčku a sílu jak nukleární hovado) a poté, co byl fotrem chycen za rohy a přehozen přes ohradu on, byl mírně poškozen, a to teda rozhodlo, že se z něj stane potrava pro nás.

Nějakou dobu jsem byla zase relativně hodná, než mi zmizely ze zadku ty obtištěný rohy a mohla jsem zase normálně sedět na obou půlkách prdele. Pak už zbýval na zrajtování jen náš vepřík. A tímto bych se konečně chtěla přiznat našim, že čuník si teda nohu tak úplně sám nezlomil, že teda uklouzl na betoně na těch sračkách, že to odhadl fotr správně, ale s jezdcem. Naši tenkrát hrozně zuřili, že se musí udělat předčasně zabíjačka a prase nebylo řádně vykrmený. Takže z pochopitelných důvodů záchrany mé prdele před dalšími jelity jsem se nepřiznala.

Ale pak se to stalo. Dole v ulici si pořídili poníka. Hned jsem tam dovláčela máti, aby se zeptala, jestli bych se na něm nemohla občas povozit. Oni že ne, že už je starej a vůbec, ať tam k nim nelezu. No, já byla tak nešťastná. Nemohla jsem spát, jíst, nic. Nedokázala jsem pochopit, že oni můžou mít na zahradě poníčka, a my ne. Po týdně se mi zrodil v palici plán a rozhodla jsem se, že si ho prostě poloupežím. Na tuto velkou koňskou lópež jsem se pečlivě připravila, uklidila jsem chlív po praseti, utekla jsem dřív ze školy, a hlavně jsem ukradla máti její úžasnej odbarvovač na vlasy Palette E320 (byla nutná změna barvy poncla, jelikož byl celej černej a já potřebovala

bílého), a protože jsem usoudila dle filmů, že je potřeba se maskovat, pomalovala jsem si obličej vodovkama a šla jsem spáchat zločin. Vysvobodila jsem ho z ohrady, přejmenovala jsem ho ihned na Juráška a šli jsme. Jurášek se vůbec nebál, ani nějak neprotestoval, a to i přesto, že ho odváděl pestrobarevný lupič amatér. Došli jsme k nám na dvůr a zamachlovala jsem bránu. To už se mu moc nelíbilo a zdál se býti neklidný a pořehtával. Chtěla jsem ho nějak pohostit a uklidnit a běžela jsem pro cukr krystal a pěkně celý to kilčo jsem vysypala do misky a šla mu to dát. Jurášek papkal, až měl cukernou pěnu u huby. Zatímco papkal, šla jsem si namíchat ten odbarvovací zázrak. Došlo mně, že to nebude vůbec stačit, a tak jsem mu s tím aspoň natapla trochu prdel, že udělám aspoň grošíky. Moc jsem toho teda nenanesla, neboť nastal jistý zvrat v jeho chování po tom kilu cukru. Sice už jsem měla nachystané sedlo (ručník), že ho zrajtuju, ale poník chytil jakési cukrovej amok a začal po dvoře běhat kolečka, a to tak rychle, že se stal nepolapitelným, a do toho hlasitě řehtal. Chtěla jsem ho schovat do toho chlíva, aby nebyl slyšet, ale bez šance ho chytit. Dvůr byl malej a on tam tryskal dokola, že už jsem tam viděla poníky tři a ani jsem nevěděla, kterého mám odlapit. Když se na chvíli zastavil, tak jsem se k němu nemohla stejně přiblížit, byl strašně nasraný a kopal po mně. Anebo kopal, jak ho páčila řít od toho odbarvovače, těžko říct. Mohla jsem ho sice pustit na svobodu, ale konečně jsem měla přece doma koňa že, takže to nepřicházelo v úvahu. A tak jsem si sedla na psí bódů, kochala jsem se pohledem na něj a dófala jsem, že mu dojdou baterky a přestane rotovat po dvoře a budu moct ho zkusit zrajtovat. Asi to bylo pár hodin, nevím, já byla prostě v sedmém nebi, když zazvonili majitelé poníka. Jasný, že šli na jistotu, jednak poník vyřehtával na kilometry daleko, jednak jsme byli viděni sousedy a ti mě naprášili. No, šla jsem jim otevřít a do toho přijel fotr z práce.